

# DUNÁNTÚLI HAZÁNK

Keresztény kizgazda- és földmives-párti politikai lap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Pápa, Jókai-Mór utca 16.  
Telefonszáma: 14.

Előfizetési árak: egész évre 160 K, félévre 80 K, negyedévre 40 K, egy hóra 18-20 K. Egyes szám ára 2 K.

Felolós szerkesztő:

ZSILAVY SÁNDOR.

A keresztény kizgazda- és földmives-azóvettség hivatalos lapja.

Megjelenik minden pénteken és vasárnap.

„Hiszek egy Istenben.  
Hiszek egy hazában.  
Hiszek egy Isteni örök igazságban.  
Hiszek Magyarország feltámadásában.  
Amen

## A föltámadás ünnepe.

Föltámadott a szent harmadnapon, bár megcsúfolták, megostorozták, gúny és szitok között tövissele koronázva látrok közé feszítették és iszonyu kínok között szenvedte el a legszörnyűbb halált. Föltámadott, bár a sírúregre, mely szent tetemét takarta, óriási követ hengerítének ellenségei. Föltámadott, mert az isteni igazságon nem vehetett erőt a hitvány emberi önkény, a világosságon a sötétség, a jogon a jogtalanság, az életen a halál.

Föltámadott és a Nagypéntek égető gyászának emléke elcsúszott a szívekben és fészket ütött a reménység fehérszárnyu galambja, hogy a halálból is sarjadhathat élet, egy megtisztult, egy felmagasztosult, egy új élet. Mint sebes szél szárnya száll szájról-szájra a boldogító örömhír, hangzik az angyali szózat: „Mit keresitek a holtak közt az élő? Nincsen itt, feltámadott...”

Hazám! Szegény Golgothát járt, keresztre feszített hazám!...

Ott álltunk veled a Gethsemane-kertben, hallottuk áruló Judás csókja csattanását; ott álltunk veled a főpap udvarán, mikor gúnyolódók serege veit körül; hallottuk, mikor Péterjeid háromszor megtagadtak; láttuk a zajongó, zsi-bongó tömeget, mely „feszítsd meg”-et kiált rád; láttuk a Pilátusok kézmosását, kik nem tudtak benned bűnt találni, mégis elítéltek; láttuk a téged kísérő, csufolkodó csöcseléket, mint újjongott megostorozáson, mint gyalázta tövis-koronás fejedet; láttuk, mikor sorsot vetettek gyönyörű ruházatra és... — óh szörnyűség — ott álltunk kereszted tővén, melyet tisztá, szenttelen véred feste meg pirosra, a reftető Golgothán... Aztán leszállt a borongós, a sötét, csillagtalan alkony és jött a félelmes éjszaka: a magyar Nagypéntek.

Nagypéntek! A szomorúság, gyász, a fájdalom, a kimondhatatlan veszteségek éjszakánál is rémesebb nappala. A magyar nagypéntek óta járjuk szomorúan, megtört lélekkel, fáradt testtel, véresre sebzett lábakkal a magyar Golgothát. Jövünk hozzád, megtört szent testedhez Hazánk, mely szükreszabott sziklaüregben pihen, jövünk hozzád drága kenetekkel, szemünk könnyeivel, jövünk hoz-

zad bizakodó hittel, várva szent „harmadnapodat”.

Miért kellett Jézusnak, az Isten fiának fenéig üríteni a keserűségek kelyhét, miért kellett a megpróbáltatások kálváriáját járni, miért eiszenvedni a legrettenőbb halált? Azért, hogy élete váltság legyen az emberiségért, mely bűnben fogant, hogy áldozat legyen azokért, kikkel csak jót cselekedett, hogy ott álljon mindenkor követendő példányképül, mikor a szeretetet arcúl köpdösik, mikor a békét megkorbácsolják, mikor az igazságot keresztrefeszítik, hogy ott álljon előtűnik is — akik az Ő követői vagyunk —, mikor a Golgothát járjuk.

Azért a harc, a véres, halálos küzdelem, hogy annál nagyobb, dicsőbb legyen a diadal, azért a halál elborzasztó, sötét homálya, hogy annál csillogóbb legyen a fény, amely azt áttöri, azért a sár komor világa, hogy annál fenségebb legyen a feltámadás.

A Megváltó súlyos keresztje a mi legszentebb szimbolumunk: a szenvedések szimboluma. Az Ő szenvedései, a mi üdvösségünk malasztja, feltámadása pedig egy új, egy jobb élet biztató hite.

Nagypéntek és husvét, a gyász és öröm, a fájdalom és boldogság, a halál és az élet...

A meggyújtott, megvert, pokolig alá-zott, megkínzott és keresztrefeszített Magyarország, ma, Jézus feltámadásának diadalmas ünnepén, ott pihen megrongcsolt testtel a szűk sziklasírban, melyet szigorú, idegen katonák őrzének...

De Isten a jog, az igazság Istené, mely megvert, megpróbált bennünket, jelen van ott is, s nem hagyja, hogy hazánk szent testén erőt vegyen a halál diadalma a koporsó mérges fullánkja és ama harmadnapon elküldi fénylőruhás angyalait az égi szózattal: „Mit keresitek a holtak közt az élő, nincsen itt, feltámadott”.

Feltámadás szent, magasztos ünnepe! Áraszd szívünkbe melegen napod csillogó sugarát, növeld lelkünkben a reményt, tápláld a hitet, erősítsd az önbizalmat, buzdítsd a törekvést, oszlasd el a kételkedés homályát, hogy ne legyenek közöttünk kishitű Tamások, hanem csak egy erős és rendületlen hitet vallók, hogy nem omlott hiába annyi könny, nem hullott hiába annyi vér, a halál nagypéntekére, husvétnak kell következni.

D.

„Csouka Magyarország — nem ország.  
Egész Magyarország — mennyország!”

## MÁRIA.\*

Mikor beragyogja a földi dicsőség,  
A világ királyát, a hozannak hőst,  
Mikor más se terem körülte virágnál,  
Te örömkönnnyiddel tükön férváltat:  
Oh Krisztus édes anyja Mária!

Mikor kikacagják es gunyba feresztük,  
S kárörömmel nézi egy világ a veszt,  
Mellé állni, mikor egy tessz a halállal,  
Te ott állsz mellette fénylő glóriával,  
Oh Krisztus édes anyja Mária!

S ahogy így éliztek tövén a keresztnek,  
Olyan ismerőnek tánsz fel a szívennek,  
Oh tudom en már, hogy nem először láttak,  
Hivatalak már Teget az édes anyómnak:  
Oh Krisztus édes anyja Mária!

S ahogy így éliztek tövén a keresztnek,  
Még hányom a sorsot, egész életemnek,  
S a Te keresztédnél, a szíved nyomában,  
Még áldok volokit a haló porában:  
Oh Krisztus édes anyja Mária!

Szabolcska Mihály.

\* Szemelvény a megszállt területen élő nagynevelő költő-pap legújabbán megjelent verses kötetéből.

## Botcsinálta doktorok.

Írás a botcsinálta politikai csudadoktorok áldozatkészségéről.

Mindenki ismeri Molière bohózatát a botcsinálta doktorról, akiben a legmulatságosabb éppen az, hogy favágó léteire vállalja is a díszes hivatal.

Valahányszor politikai életünkre gondolkunk, ez a derék favágó jut eszembe. Mert boldog hazánkban az összes foglalkozási ágak statisztikájában a legtekintélyesebb szám a botcsinálta politikuskoké. Lámpával kell ebben a mi megcsönkített Magyarországunkban keresni azt az embert, aki meg ne volna róla győződve, hogy bottal verik agyon, ha nem politizál. Mindenkinek a haza feje fáj itt, s mindenki magát tartja az egyedül hivatott politikai babának.

A hajdubagosi utkaparóról, a miskolczi csizmadiaióról, a pomázi borbélymesterről, a jőzsefvárosi korcsmárosról, az agádi harangozóróról; a debreczeni kenyeres kofáról, a villamos kocsisvezetőróll, urabátyámról, nénemasszonyróll, sógorróll, komáról, az összes rendű és rangu, csikófogaikat elhulajított polgártársakról sora kiderül, hogy végtelenen pályatévészertt egyének, s az országának egyetlen szerencséje és végső mentése, hogy végre is felfedezték magukban Politika istenasszony adományait, s rájöttek, hogy a corpus-jurissal kezükben jöttek a világra, hogy Cicero szónoklatai hitvány dadogások az ő hordó tetején és korcsmaszataloknál remekelt állombölcseiségekhez képest, s dehogyan is nem hoznák meg azt a hasonlíthatatlan áldozatot, hogy engedve a közóhajnak és a mindenünnen megnyilvánuló

bizalomnak, kedvük és akaratuk ellenére ne vállalják a képviselői jelöltséget.

A késői utókor történetírója okvetlenül mély meghatottsággal fog megemlékezni e kor nagyságáról, s követendő példaképpé fogja állítani minden korok elé, mint olyan korszakot, amelyben nem akadt férfi és asszony, még ha a legsilányabb volt is, aki nem lett volna kész tűzhelyét, foglalkozását otthagya, minden percét a nemzetgyűlés házában szentelni a hazá javára.

Miért csüggedjünk hát, miért lássuk hát Hunnia gének jövődjét borusnak? Én bizom, bizom és százszor bizom! Hiába, újra kitűnik kulturfőletényünk, s ezáltal nemcsak a Balkán és mellékterületei, de a nagy kultúrnemzetekkel szemben is. Szegény Franciaország! Neki csak botcsinálta doktorai voltak. Bagatell! Nekünk botcsinálta politikusaink vannak!

## Tükördarabok.

### I. A harang.

Mi nagyok, a felnőttek, akiknek feje tele van tömve könyvekkel, laboratóriumokkal, csarnokkal, törvényparagrafusokkal, igazán méltatlanul bánunk a gyermekekkel; kisebbeknek tekintjük őket, mint aminők. Nem vesszük figyelembe, hogy ők leendő emberek, akikben ugyanolyan érzelmek, szenvedélyek, gondolatok, erők csirái rügyeznek, amelyek mibennünk virágoznak, gyümölcsöznek.

A mi házuk közel volt a falu végéhez; messze a két templomtól, a katolikus és református templomtól. Én ennek örültem legjobban, mert átszaladhattam minden órában a falu alatt elterülő nagy gyepre: a játszótérre. Ott voltam egy nyári alkonyattájon is, amikor valamelyikünk a játszótársak közül hirtelen elkialtotta magát:

— Halljátok-e? Harangoznak!

— A mienkbe harangoznak — feleli egy másik.

— Nem igaz, a mienkbe — kiáltoznak most mindenfelől.

A játszótéren csakhamar két tábor keletkezik: pópisták és kálvinisták. Mind a kettőnek jelszava: „a mienkbe harangoznak” és mikor már szóval nem bírják, ököltre kerül a sor — és kész a vallásháború.

Nem-e ilyenek vagyunk-e mi is, a felnőttek, az okosak, a nagyok? Ugy-e hányszor verjük be hasonló semmisségek miatt egymás fejét? Ugy-e, hogy így van?

### II. A jó pajtások.

Volt egyszer gyermekkoromban két szép kis kutyám. Mindenüvé elkísértek és olyan szép egyetértésben voltak, hogy a fiúk, a cimboráim csak úgy hívták őket: jó pajtások.

De ennek a békés pajtáságnak is vége szakadt egyszer. Egy husvét délutánján átjött hozzám a szomszédunk fia s a két „jó pajtással” játszadoztunk. Ő kálvadásokat dobált nekik; azok vidáman ugálva kapdosták utána. Egyszer odahajít nekik egy nagyobb darabot a kálvából, amin a két „jó pajtás” úgy össze veszett, hogy véresre marták egymást és... soha többé nem békültek meg.

Ezt a csunya jelenetet — bárcsak kutyák között történt, — akárhogy akarom is, nem tudom elfelejteni ma sem... Mert oly sokszor láttam ismétlődni az életben az emberek között.

### III. A mi magyarságunk.

Az iparosság, kereskedők és polgárság körében nagy az érdeklődés, fennem csapong a hazafias lelkesedés lángja: megalakult a magyar ipari védő „Baross Szövetség”. Száz és

száz torok kiáltja: „Le a külföldi gyártmányai!” „Éljen a hazai ipar!”.

Egy ismerős bácsi különösen hangos:

— Hazaáruló, aki csak rá is néz a külföldi portékára!...

Egy hónap múlva egy este... Szórakoztalan állok meg egy u. n. keresztény és magyar bolt előtt. Bent az iménti bácsi szalonygyufát vásárol, kihallatszik a hangja, amint mondja:

— De kérem, ez a „Pistole” gyufa nem magyar gyártmány.

— Igazán sajnálom, hogy másfélvelem nem szolgálhatok — mondja a kereskedő kezeit dörzsölve —, egyébiránt a „Pistole” a legfinomabb gyártmány, felülmúlja nemcsak a hazait, de az összes külföldieket is.

— Úgy? Úgy? — szól a bácsi — no hiszen én is tapasztaltam... és nyugodtan elcsusztaja zsebre a megvásárolt „Pistole” gyufás iskatulyákat.

Eddig tart hát a mi magyaros lelkesedésünk. ds.

## SZÉPIRODALOM.

### EMMAUSZ.

Irtá: P. Hédy Jeromos.

A péntek délután eseményei mélyen fölforgatták a sziveket...

... A föld moraja már elnémult — de a sötétség még mindig tartott...

... Itt-ott tovasiető árnyak kísértének...

Talán a feltámadt, hosszú lepelbe burkolt halottak surrannak be a városba tanuskodni a kiszendett istensége mellett...

... A templom kettészakadt kárpitja a papifejedelmeket reméltette meg. A bitor, skarlát és jácint színű kárpit hatalmas zajjal nyit szíjjel, minthacsak erőszakos kéz metszette volna ketté egész hosszában...

... Katonás lépések hallatszanak a közelben, majd mindinkább elmosódnak a hangok... Egy csapat római katona siet föl a Golgothára, hogy a megfeszítetteket levegye e keresztekrol...

... A Golgotha mély csöndje nyomozólag hat a lélekre...

... A gonoszok megrendülnek s rémületükben kibúvót keresnek.

— S az ártatlanok?

— Az apostolok?

Az apostolok lelkét is megborzosgatta a csöndesség... Rejtékelyeiken féltek és rettegtek. Szombatban már vettek annyi bátorságot, hogy az „utolsó vacsora” termében összegyűlekezzenek — de arcuk reménytelen, szívük a csüggedés tanyája.

Hiába keressük arcukon a föltámadás édes, megnyugtató reményét.

A szent asszonyok is, mintha elfeledték volna Jézus jóvondolását a föltámadásról, — csak a behalzsamozásra gondolnak...

... Oh mily kínos lehetett e szombat levertsége s utána a vasárnap még kinzőbb bizonytalansága...

— Hát a tanítványok?

Ezek talán még az apostoloknál is jobban le voltak verve. Kettő közülök nem is bírta bevégni a vasárnap végét.

— Mit keressünk még Jeruzsálemben? — így szóltak egymáshoz. — Menjünk haza Emmauszba, mert itt még életünk sem biztos...

... A nap már elhagyta zenithjét, s kezdett alászállani, hogy lassan, lassan nyugvóra térjen. A hegyek közötti Emmauszba vezető úton két ember halad. Ép az imént hagyták el Jeruzsálem városát. Hatvan stádiummott kell megtenniök, mi két órai útnak felel meg...

Szólanak, leverték...

De szíviük annál inkább dolgozik.

Még mindig a remény és bizalom vívta kétes kimenetelű csatáját a lemondással és hitlenséggel.

— Melyik fog győzni? Melyik fog föllökerekedni?

Ez volt most a kérdések kérdése.

— Hiába! Vége mindennek! — szóltat meg végre Kleofás s ezzel eldöntötte a csatát.

— Bizony, ki hitte volna! — sóhajtozott a másik utiárs.

— Még egy héttel ezelőtt is hogy ugrádozott szívünk örömeiben a „Hozsanna” kiáltásokra!... S most?

— S most?... Hm!... Hm!... Ki hitte volna?...

— Béke veletek, jó emberek! — szóltat meg most valaki a hátuk mögött. A tanítványok megfordultak s egy idegen utas állt előttük. Kleofás mindjárt üdvözölte.

— Béke veled is, jámbor utas! Merre visz utad?

— Emmausz felé igyekszem. De amint látom, nagyon leverték vagytok. Mi oka e nagy szomorúságnak?

— Látszik, hogy idegen vagy Jeruzsálemben, mert nem tudod, mik történtek ott e napokban! — szóltat meg Kleofás.

— Ugyan mik?

— Hat a názáreti Jézusról nem hallottál semmit?... Nagy próféta volt Ő, sok jelet is tett s mi reméltünk benne, hogy megszabadítja Izraelt. De hiába! A pápi fejedelmek és a nép vénei kiszolgáltatták Őt a törvényszéknek s keresztrefeszítették... Jaj, jaj! Vége mindennek!

— Miért volna vége?

— Mert már harmadnapja, hogy ezek történtek s a megfeszített testét nem találják sehol. Egyes jámbor asszonyok ugyan beszéltek angyali jelenésekről s hirdették a föltámadást; de hát mindez oly csodálatos!... S hová lett Jézus, a hatalmas próféta? Ha föltámadott, miért nem látuk mi is?...

— Oh, mily kemény szívűek vagytok, jó emberek s mily nehezen hisztek a próféták jóvondoléseiben. Jézus valóban a Messiás volt s mint ilyenek, szenvednie, meghalnia kellett, hogy bemelessen dicsőségébe.

A két tanítvány kissé meghökken a kemény beszéd hallatára, de az idegen barátságos arca s jószág tekintete eloszlatott szívükből minden neheztelet. S mintha jól esett volna e feddő, de mégis biztató beszéd elcsüggedt lelküknek. Csodálkozásuk azonban nagy volt... Nem tudták föltenni, hogy tudhat ez idegen így beszélni. Kleofás magyarázatot kívánt.

— Jó idegen, hogy tudod beigazolni állításodat?

— A szent iratokból, amelyeket ti oly kevés figyelemre méltattok. Ha hinnétek az írásban, most nem volnátok ily leverték. Vagy nem olvastátok-e Mózes első könyvében e szakvát: „El nem vétetik a fejedelmi pálcá Judától és a vezér az ő ágycékából, mígnem eljő, kire a nemzetelek várakoznak”. S Judá kormányozza e még Izraelt?

— Valóban nem — szólit törődött Kleofás —, mert Heródes külföldi és pogány.

— Ugy van! S hogy még biztosabb legyen hitetek, figyeljétek Dániel jóvondolására, amelyben az idő is egész pontosan megvan határozva. Ezen jóvondolás szerint Jeruzsálem falainak újra megerősítéséről Artaxerxes perzsa király idejében, a Messiás nyilvános föllépéséig hatvankilenc szombatév, azaz négyszáznolcvanhat és fél év múlva s nem ép a mostani év-e? Aggeus próféta is megerősíti e jóvondolást, mikor a mostani templomot dicsőbnek mondja az elsőnél: „És megindítok minden népet: és eljő, akit minden nemzetek óhajtanak és betöltöm e házat dicsőséggel, úgymond a seregek Ura”. ... Nagy leszen az utolsó háznak dicsősége, nagyobb, mint az elsőé volt, úgymond a seregek Ura és e helyen békességet adok... S hogy ki legyen a békesség hozója, megmondja Izaiás próféta a Messiás eljövételéről szóló jóslatában, midőn így ír: „Mert kisdéd született nekünk és fíu adatott nekünk, kinek vállán vagyon a fejedelemség és hívaték az ő neve... Istennek... békesség fejedelmének”.

S nem, jelent-e meg e békesség fejedelme a jeruzsálemi templomban Aggeus jóvondolása szerint? Hányszor hangzott fel ott a szent falak között Jézus békét hirdető szava, hányszor hangzott fel a nép örömkialtása is: Nagy próféta támadt Izraelben!?

De hogy Jézus messiási méltóságát még jobban megismerjétek, vegyék sorra a többi jóvondoléseket is. Tudjátok, hogy a Messiásnak Dávid nemzetségéből kell születnie, hisz a próféták úgyszólván erről beszéltek legelőbbet. Így Jeremiás azt mondja: „Felel az istom Dávid

igaz csemetéjét és országait fog, mint király és ez a név, melyen nevezik őt: Az Ur, a mi igazunk". S Jézus nem Dávid nemzetségbeli-e? Bizonyítja ezt az is, hogy Bethlehemből született, mely város Dávid ivadéka. De ezáltal egy másik fontos jövendőt is beteljesedett. Míkés próféta ugyanis ezt jövendölte: "Te efrai Bethlehem, kicsiny vagy ugyan Jüda ezrei közül, mégis tebeled származik nekem, ki uralkodó legyen Izraelben, az Ó kijövetele kezdettől, az örök napoktól vagyon".

— Uram — kérdé csodálkozva az egyik tanítvány —, honnan való vagy te, mert így tudod az irásokat? — Oh, uram — szölt Kleofás lelkesülten —, akárci vagy, csak folytasd, mert szívem olvadozik szavaidra:

— Figyeljétek csak tovább. A Messiást Malakiás jövendölése szerint előhírnöknek kellett megelőznie: "Ime, én elküldöm angyalomat, hogy elkészítse az utat színeim előtt. És mindjárt eljő templomba az uralkodó, kit ti kerestek". — Nem ismertek-e az előhírnökben Keresztelő Jánosra, ki a pusztában élt és tanított s akit a kegyetlen Heródes lefejeztet? Nem hallottátok-e föle az igéket, melyeket Izaiás adott ajkaira: "Készítsetek el az Úr útját, tegyétek egyenessékké a mi Istenünk ösvényeit".

S kiké készítette el az utat? Akiről azt mondta: "Ime, az isten béránya, ime, ki elveszi a világ bűneit, Őt hallgassátok!" — Nemde, Jézus volt ez?

— Valóban — kiáltottak a tanítványok. — Bálaam próféta jövendölése szerint a Messiással új csillag fog támadni: "Látom őt, de nem most, nézem őt, de nem közelről. Csillag támad Jákobtól és vessző kel föl Izraelből".

Dávid király a 17. zsoltárban az idegen királyokat, kik a Messiást imádni fogják, Jeremiás próféta az ártatlan gyermekek megőrzését is megjövendölte: "A magas helyen keresves szava hallatszik, jajgatása és sírása a fiait síró Ráchelnek, ki nem akar megvigasztaltatni azok fölött, mert nincsenek".

S hogy mindezek megtörténtek az Ur Jézus születésekor, ti nagyon jól tudhatjátok. Ily beszélgetés közben észre sem vették, mennyire elhagyták már Jeruzsálemet. Ott jártak már a hegyek között s Emmausz nagyon közel volt.

A nap már útjának végét járta. Távozóban biborvörösrre festette az eget. Kellemes idő volt.

Az idegen még mindig az irásokat magyarázta, s már azon helyeket sorolta föl, melyek Jézus istensége, papságára, csodatetteire stb. vonatkoztak. Alakja egészen átszellemült, amikor a zsoldár és szavait idézte: "Fiam vagy te, én ma szültelek téged". — Az Ur Jézus tehát nem ember, hanem Isten Fia: ide vonatkoznak Izaiás próféta és szavai: "Ime egy Szűz méhében fogan és fiat szül és neve Emmanuelnek (Isten velünk) fog hivatali". Ha e szűz embert ismert volna, nem marad meg szűznek, s mivel Istennek ereje árnyékolá be őt, szűz maradt a szülés után is...

— Ah! — kiáltottak föl a tanítványok — mikép lehetséges ez?

— Istennél semmi sem lehetetlen. A titokzatos idegen a Messiás csodatetteiről is beszélt.

...Ezt mondja Izaiás próféta: "Isten önmaga jó el és megszabadít titeket. Akkor megnyílnak a vakok szemei és a süket fülei tárva lesznek; akkor ugrál a sánta, mint a szarvas és feloldatik a némák nyelve..."

Oly keneteljesek voltak igéi, hogy a tanítványok szavaik ereje alatt mintegy megújultak, lelki szemükről mintha hályog esett volna le — világosan látták Jézusban a Messiást, Istennek Fiát. De szenvedése és halála még mindig talány volt előttük, s a rá gondolás is leverte őket.

Most az idegen Jézus országáról kezdett beszélni. Meggyőző szavai a tanítványok balvéleményét lámadták meg, kik erősen hittek Jézus földi királyságában. Dániel próféta szavaival oszlatta el e balvéleményt: "Azon országok napjaiban pedig országot támaszt a mennynek Istene, mely föl nem oszol mindörökké és annak országa más népeknek nem adatik; ez megrontja és megemészti mindazon országokat, maga pedig megmarad mindörökké".

Ezen örökké tartó ország a Messiás mennyei

országa, a lelkeknek közössége, melyet nem földi hatalom kormányoz, hanem az isteni kegyelem, s nem nyújt földi kincseket, hanem mennyei javakat.

A tanítványok csak ámultak-bámultak az idegenre s csodálkozva vizsgálták arcvonásait, de nem ismerhették őt fel, mert szemek tartóztatva valának.

Valami különös érezték bensőjükből.

Az idegen Jézus szenvedéseiről beszélt már. A Messiást Zakariás próféta jövendölése szerint három ezüst pénzért el fogják árulni. "És bérémlül harminc ezüst pénzt mértek. És mondá az Ur: Vessd a farkas elé e dicső bért, melyre fölök becsültemem." — Egyik tanítványa lesz az áruló, ki átadja Őt, ellenségének: "De még az ember is, kivel békeségem volt, kibem bízam, ki kenyeremet ette, nagy csalárdságot tett rajtam". Jó emberek, ti is, kik tanítványai voltatok, elhagytátok Őt a többiekkel együtt, amint már Zakariás is megjövendölte: "Föl fegyver! támadj az én pásztorom ellen és a hozzáam legközelebb álló férfiu ellen, úgymond a seregek Ura. Verd meg a pásztor és eszéllednek a juhok". — Ti megbotrunkoztatok szenvedésén és gyalázatán, jóllehet a szent könyvek azt is előre magjósolták. Így, hogy ki fogják csúfolni, megköpösösk és megverik. Izaiás könyvéből olvashatjuk: "Az én testemet a vesszőknek adtam és orcámat a szagatóknak; nem fordítottam el orcámat a szidalmazóktól és rám köpdösösktől". — Hogy kezeit és lábait keresztül fogják szúrni, hogy köntösére sorsot vetnek, hogy gonosztevők közt fog meghalni, ha Ő maga nem példázgatót volna róla, a zsoldárokból tudhattátok volna, mert a szenvedő Messiás szótárában ezeket írja Dávid: "Erőm kiszáradt, mint a cserép és nyelvem inyemhez ragadt; és a halál próba vittél engem. Mert körülvett engem a sok eb; a gonoszok gyülekezete körülkerített engem. Átlyuggatták kezeimet és lábaimat... elosztották maguk között ruháimat és öltönyömrre sorsot vetettek". — Mindezek beteljesését magatok szemléltétek, mert ez oka csüggedésnek és elhidegülésnek. Pedig kellene tudnotok, hogy önként és csakis az emberek, tehát a ti bűneitek miatt is halt meg, hisz Izaiás oly szépen megjövendölte ezt is: "Bizonyára a mi betegségeinket Ő viselte és fájalmainkat Ő hordozta és mi Őt mintegy poklosnak tartottuk és az Istenől megvertük és megaláztunk. Ő pedig megsebesített a mi gonoszságainkért, megroncsoltatott bűneinkért; a mi békességünkért van rajta a fenyejtés és az Ő kékségével gyógyultunk meg..."

— Ugy-e Izaiás mintha a lelkekbe látott volna! Ti is mintegy poklosnak tartottátok Jézust, s nem gondoltátok meg azt, hogy bűneitek poklossága van rajta; vagyha Ő nem szenvedett volna e bűnökért, sohasem mehettek be a mennyei hazába. Az emberek megbántották az Isten az első Ádámban s ezért elégtétellel tartoztak az isteni Főiségnek. Ezt az elégtételt adta meg a második Ádám, az Ur Jézus Krisztus, Isten egyszülött Fia, mert ember megfelelő elégtételt sohasem nyújthatott volna. Örülőtök kellett volna tehát Jézus szenvedéseinek a nem elcsüggednetek, mert ezek által ütött szabadulástok órája. Az irások Jézus föltámadását is megjövendölték, Jézus maga is többször hivatkozott ezekre. Reméljétek tehát és ne legyetek olyan kishitűek.

— Köszönjük, Uram, szívet vigasztaló tanításodat — szölt Kleofás —, egészen megnyugtattál minket. Igazán, ha szemünk nem mozdana ellent, azt hinnénk, hogy Te Ő vagy — a Mester! Köszönetül térj be hozzánk éjszakára, mert mi már itthon vagyunk.

— Oh, jőj be hozzánk! — esdekel a másik tanítvány is.

— Nem, jó emberek! Én még tovább megyek.

— Uram! Hisz már esteledik s éjjel csak nem fogsz gyalogolni?! Jőj csak velünk, amink van, szívesen megosztjuk veled.

Kényszeríték, hogy velük menjen. Vacsorához ültek.

Az idegen még mindig oktatta őket. Jézus megdicsőüléséről beszélt nekik.

... Jézus vissza fog menni az égbe és Istennek jobbán fog ülni. Tanítása pedig Jeruzsálemről kezdve az egész földön el fog terjedni. A zsidó nép, mely a Messiást megölte,

keményen fog bünhődni, s a földkerétség valamennyi népe között szét fog szóródni, mert Jeruzsálem városát a templommal együtt le fogják rombolni ellenséges népek; a zsidó papság, a zsidó áldozatok meg fognak szűnni, s a templom sohasem fog újra fölépülni. Lászlók, ez lesz Jeruzsálem és az istenylikos zsidóság büntetése, mivel nem ismerték föl Isten fölkerjét. A zsidó áldozatok helyett tiszta áldozatot fognak a Megváltónak bemutatni...

A tanítványok nem tudták levenni szemüket az egészen átszellemült idegenről. Valami benső hang azt sugta nekik, hogy Jézus áll előttük, s ez lassan erős hitte vált bennük, különösen az utolsó szavak hatása alatt. De egyikük sem merete a titokzatos idegent beszédében megzavarni, ki most kezébe vevé a kenyeret, megáldá, megszegé és oda nyujtá a két tanítványnak; alakja egyszerre fényes és sugárzó lón s arcán ott ragyogott a megdicsőült Krisztus megbocsátó szeretete...

A tanítványok megismerték Mesterüket. Oda akartak borulni lábaihoz, hogy hitelenségüket és megálatkodottságukat megsrassák. Meg akarták köszönni ama páratlan szeretetet, mellyel a föltámadt Üdvözítő őket fölkarolta... De Jézus már eltűnt, nem volt seholsem látható.

Az őrm, a csodálkozás, a lelkesedés egymást váltotta föl a tanítványok lelkében. — Látuk az Urat!! — rebegték egymásnak. — Nemde szívünk olvadozott bennünk, midőn az úton szavait halgattuk s Ő az irásokat magyarázta.

Elhatározták, hogy azonnal visszatérnek Jeruzsálembe. Lelkesedésük nem tudta bevárni a reggelt.

Nekiindultak a két órai útnak, hogy többi testvéreiknek is hírül vigyék a föltámadás örömhírét, s mint ismerték föl mesterüket a kenyérfőzésben.

## HIREK.

**Lapunk kedves előfizetőinek és olvasóinak kellemes husvétii ünnepeket kívánunk.**

— **Kapi Béla ev. püspök világnézetű előadásai.** A helybeli ev. templomban Kapi Béla, a dunántúli ev. egyházkerület püspöke április 9., 10. és 11-én világnézetű előadások címmel sorozatos előadásokat tartott, melyen az ev. egyház hívein kívül nagyon számosan jelentek meg a város különböző vallásfelekezeteihez intelligenciájából. Előadásainak textusát a tékozló fiu példázatából merítette. Első előadásában a bűnről, nemcsak mint a jó deficitjéről, hanem mint egy pozitív rosszról szölt. Második előadásában arról, hogy minő út vezet a bűnös életből az új élethez, a bűntudatról, a bűnbánatról, a megtérés és a bűnbocsánatról. Harmadik előadásában az új élet tartalmáról, annak erőiről szölt. — Csodálattal állunk meg, — mint ahogy csodálattal szölték azok is hallgatói közül, kik bár nem tartoznak a keresztény egyházak kötelekébe — a széleskörű tudós hatalmas tárháza, a bölcséleti mélységben járó csodás logika, a költői leírások plaszticitása, a nyelvezet választékossága, az előadás lebilincselő és lelkeket fogva tartó melegsége előt. Nem vagyunk hivatottak Kapi püspök úr Ő méltósága előadásai felett bírálatot mondani, csak annak az érzésnek adunk kifejezést, mely városszerete meggyílvánul, hogy minél gyakrabban szerethetnénk magunknak az ő szavaiból erkölcsi- és lelki épülést.

— **Falkenhayn tábornok meghalt.** Berlinből jelentik: Falkenhayn tábornok, a német hadsereg volt vezérkari főnöke, volt hadügy-miniszter, Wildpark mellett levő Lindstaedt-kastélyában vasárnap 62 éves korában meghalt.

— **Bernolák miniszter Veszprémben.** Dr. Bernolák Nándor népjóléti minisztert a veszprémi kerület küldöttségileg felkérte, hogy vállalja a kerület képviselőjelöltségét. A miniszter a küldöttség kérdésnek hajlandó volt eleget tenni és vasárnap Veszprémben érkezett. A miniszter dr. Rott megyéspüspök vendége volt.

— **Ottárképszenteles a ferencrendiek temetőjében.** Bensőséges ünnepe volt virágvasárnap délután a Jézus szentséges Szívét tisztelő híveknek. Az ájtatos hívek adományból gyönyörű Jézus Szíve képet festetett tehetséges pápai festőnkkel, Régnér Pállal, a zárda főnök. Virágvasárnap helyezték e képet az egyik mellékoltárra s délután 4 órakor P. Markó Dénes zárda főnök megszentelte azt s P. Horváth Dóme pedig hatásos szentbeszédet tartott Jézus szentséges Szívéről. A késő esti órákig ájtatoskodtak a hívek az újonnan felavatolt oltár előtt.

— **Hadirokkantak stb. figgelmébe.** A nem hivatásos legénységi állományú katonákból lett hadirokkantak, az ilyen elesett, elűnt vagy elhalt katonák hátrahagyott özvegyei és árvái, valamint a nem hivatásos legénységi állományú katonákból lett hadirokkantak gyermekjei részére a különféle hadigondozási támogatásokról és az állami ellátásokról szóló tájékoztató füzet az érdeklődők rendelkezésére áll s a hivatalos órák alatt a polgármesteri hivatal kiadójánál megtekinthető.

— **A tavaszi fagy és az esőzés.** Az utolsó héten Közép-Európában mindenütt hűvösrre fordult az időjárás, amelyhez a tavaszi fagy járult. Szerencsére, a fagyos idő pár nappal előbb támadt, mint amikor már kárt okozhatott volna a földeken és a gyümölcsösökben. A reggeli fagyokat eddigi jelentések szerint a legkényesebb árpa sem szenvedte meg, a gyümölcsfákknak már-már kipattanó bimbói pedig újra összezuhadtak. Kíváncsok volna, hogy az áprilisi tartós fagyok a mostani hideg ciklusban kiadnák magukat s így a tavasz semmi kárt sem hozna a terméseknek. A fagyok helyett azonban sokat ártottak az utolsó hetek nagy esőzései s a laposabb földeken igen sok vetés és jó földterület került víz alá, tetemes károkat okozva.

— **Halálra kínozták a nevelt gyermekét.** Szentestől írják: Radics Sándorné, a szó teljes értelmében halálra kínozták a hozzá nevelésbe adott tizenháromesztendő leánykát. Kezeiről először a húst égette le, majd addig folytatta, míg a kislány bele nem halt fájdalomába. A lelketlen asszonyra szigorú büntetés vár.

— **Főlobbant gránátraktár a gleivízi temetőben.** A gleivízi temetőben borzalmas robbanás történt. A francia megszálló csapatoknak utasításuk volt, hogy a temetőt fegyverek után átkutassák. Amikor az egyik hegyen a földet felásták, robbanó testre, kézi-gránátra akadtak, mely felrobbant és a halottas házat, valamint egy sírboltot, a jelenlévő francia katonákkal együtt a levegőbe röpítette. A romok alól eddig 23 halottat és 10 súlyos sebesültet húztak elő.

— **Nyakszirtmeredezés a brünni katonaság között.** Az egyik brünni lap írja, hogy ott kilenc katona megbetegedett nyakszirtmeredezésben, öt közülük meghalt.

— **Letartóztatott kommunista szövetsége.** A rendőrség már hosszabb idő óta nyomoz egy kommunista szövetséget ügyében, melynek tagjai a bécsi kommunistákkal összeköttetésben voltak. Több gyanúsítottát házkutatást tartottak és ennek alapján előzetes letartóztatásba helyezték Mészáros Béla, Somogyi Mihály egyetemi hallgatókat, Szántó Imre, Kornai Ernő magánhivatalnokokat, Adler Róza hivatalnoknőt, Selinger Imre vegyész, Bogdán Béla tanoncot, Lóránt György tanulót. Valamennyit átkísérték az ügyészség Markó-utcai fogházába.

Szerkesztő: Dienes Sándor.

Laptulajdonos: Zeltay Sándor.

Pápa, 1922 Főiskolai könyvnyomda.

**Fajtiszta him 3 1/2 hónapos farkas- (rendőr-) kutyakölyök eladó.**

Bővebb felvilágosítást ad a kiadóhivatal.

## MEZŐGAZDASÁG.

### Az istállótrágyáról.

Az istállótrágya a gazda egyik legolcsóbb és legbecselesebb földmívelési nyersanyaga, mégis a legtöbb kisgazda a legkevesebb gondot fordítja rá. Megelégszik azzal, hogy az istállóból kihordja és a trágyadombon eltereti. Az istállótrágya kezelésénél a rothadást meg kell akadályozni, amit a trágyának az állatokkal való letipratásával lehet elérni. Nyáron az állatokat éjszákára kiköltjük a trágyadombra, télen a trágyadombot külön kell helenként legalább kétszer a jószággal letipratni. Így penészes, szép, barna, összeálló, lényeges (nitrogén) jöminőségű, növényeltető, zöldlétező, elsőrendű trágyaanyagot kapunk. A trágyánkat külön, fa- vagy betonhordóban kell felfogni, szabadon uszó derekával vagy olajréteggel lefedni az oxidálás megakadályozása céljából. Azután lajtokból kell a rétre vagy a lucernásra felhívítva ráloccsolni. A trágyalének a trágyadombra, a rétre, lucernásra tömény-állapotban való ráloccsoltása rendkívül káros. A lényeg-fogyasztó baktériumokat szerlelelt elszaporítja, a rétet, lucernást pedig kikezti. A trágyát a szántóföldre hordás után azonnal el kell tergetni, talajművelő géppel alászántani, illetve a talajjal apróra szakítva összekeverni. A koprocokban hagyás buja boltok és elhasználódást, az eltergetés és elteretve hagyás kiszáradást, elhasználódást eredményez. A csomóban való alászántás a talaj egy részének túlságos kövér-ségét, más részének túlságos soványágát eredményezi. Az éretlen, kezeletlen, száraz trágya a talaj elsoványodását, a túlerelt trágya a tápláló anyag elhasználódását okozza. A trágya előállítására szerint legértékesebb minden rendű és rangú hizóállat trágyája, azután a juh, kecske, ló, szarvasmarha, utóljára a ridegerős trágyája. A fekáliátrágya elsőrendű, de még nem igen szokták rendszeresen felhasználni. A műtrágya az istállótrágya okszerű kezelésével és takaré-

kos felhasználásával kincset ér. Külön pénz adni érte nem szükséges, csak gondviselés.

### A kender- és lentermelés fokozása.

Külkereskedelmi mérlegünk közléteit adataiból látjuk, hogy a múlt esztendőn ruhanemékből (textilárú) a behozatal tizenkét és fél milliárd korona volt. Olyan összeg ez, amelytől el kell szörnnyüködnünk. Ha erővel és kitartással, akarással, kormány támogatásával pár esztendő alatt annyira tudunk haladni, juhtenyésztésünk fejlesztésével, a kender és a len nagyobb-arányú meghonosításával, hogy ezt az egy tételt ki tudjuk küszöbölni külkereskedelmi mérlegünkben, már igen közel értünk az aktív mérleghez. A gazdaközönségnek, amely eddig keveset foglalkozott a kender- és lentermesztéssel, mindent el kell követni, hogy minél nagyobb területet fogjon be e két hasznos ipar-növény termesztésére. Ha len- és kendertermelő vidékeken szövöszék adásával és oktató-tanfolyamok rendezésével a termelőket a megfelelő ismeretek és eszközök birtokába tudjuk juttatni, akkor háziipar révén is igen nagy eredmények érhetők el, amint ezt a vidéken egymásután megnyitott és gyönyörű sikereit végző ház- ipari kiállítások igazolják.

## HÁZ-ELADÁS

A Korona-utca 4. sz. sarokház,

amely ügyi ipari célokra (kovács- vagy bogárnarműhelynek stb.), mint üzleti célokra (szatócs- vagy péküzletnek stb.) és tágas udvarával gazdálkodási célra is igen alkalmas, **szabadkézből eladó.**

Bővebb felvilágosítást ad *Selinko Manó* Rákóczi-utca 13. szám alatt.

## WESZELY GYULA

MECHANIKAI, VILLAGOSSÁGI ÉS GÉPJAVÍTÓ MŰHELYE.  
PÁPA, KORVIN-UTCA 3. SZÁM.

**Felelősséggel javítok,** benzin, szivó-gáz, nyersolaj motorokat, autókat, gőz-lokomobilokat, cséplőket, motoros és gőz-szántógépeket

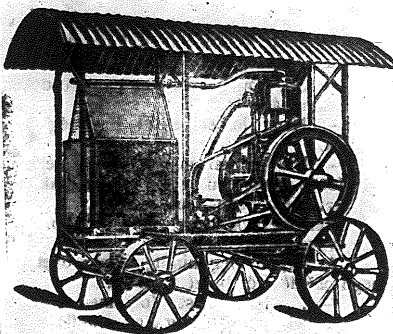
**Elvállalok** henger furásokat, vas- és fém-esztergályozást, minta vagy rajz szerint készítek dugattyukat, dugattyúárúkat, géprészeket stb.

**Átalakítok** bármely gyártmányú benzin-motort szivógázra.

**Szakszerűen végzek** malmok, puszták stb. villamos világítási és erő-átviteli telepek berendezését és ezek javítását.

**Állandóan raktáron tartok** mindenemű műszaki és villamosági cikkeket és géprészeket.

**Veszek** használt motor- és gőz-cséplő készleteket, elvállalok bizományárúkat és beraktározást.



Hofherr-Schranz Clayton-Schutleworth  
kerületi vezérképviselőte.

Raktárról szállítok:

Gőzgépet	Szivógázmotort	Gépsziját
Daralót	Benzinmotort	Gépolajt
Mérleget	Villanymotort	Ponyvát
Benzint	Hengerszéket	Gyantát.
	Klingeritet	

**HÜTTER VILMOS**

Telefon 121. sz. PÁPA, Fő-tér 17. sz.

„Lister“ angol motorok  
magyarországi képviselőte.